

УДК 338.242.2

Орлова-Курилова Ольга,
кандидат економічних наук, доцент,
Луганський національний аграрний університет
кафедра менеджменту, статистики та економічного аналізу
м. Старобільськ, ORCID ID: 0000-0001-8382-8070,
e-mail: orlovakur73@gmail.com

<https://doi.org/10.29038/2411-4014-2020-01-80-86>

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО АНАЛІЗУ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ У ПІДПРИЄМНИЦТВІ

У статті розглянуто існуючі методологічні підходи до аналізу інноваційних процесів у підприємстві. Конкретизована сутність міждисциплінарного підходу, який дозволяє здійснити комплексне обґрунтування й розроблення механізмів, стратегій або моделей інноваційних процесів у підприємстві на методологічному, теоретичному й технологічно-практичному рівнях. Акцентовано увагу на необхідності використання системного підходу, з його широким арсеналом методичних засобів, принципів, задач, які ґрунтуються на загальній теорії систем, синергетиці, економічному моделюванні, економічній теорії, політекономії, економічній кібернетиці, економіко-математичному моделюванні та інших загальновідомих макродисциплінах. Визначено, що існуючі підходи до методології дослідження інноваційних процесів у підприємстві доводять про необхідність їх постійного перегляду та удосконалення за умов сучасності.

Ключові слова: інноваційне підприємство, методологія, синергетичний підхід, біфуркації, адаптивність, життєвий цикл.

Орлова-Курилова Ольга,
кандидат экономических наук, доцент
Луганский национальный аграрный университет
кафедра менеджмента, статистики и экономического анализа
г. Старобельск

МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ПОДХОДЫ К АНАЛИЗУ ИННОВАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ В ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВЕ

В статье рассмотрены существующие методологические подходы к анализу инновационных процессов в предпринимательстве. Конкретизирована сущность междисциплинарного подхода, который позволяет осуществить комплексное обоснование и разработку механизмов, стратегий или моделей инновационных процессов в предпринимательстве на методологическом, теоретическом и технологически практическом уровнях. Акцентировано внимание на необходимости использования системного подхода, с его широким арсеналом методических средств, принципов, задач, которые основанные на общей теории систем, синергетике, экономическом моделировании, экономической теории, политэкономии, экономической кибернетике, экономико-математическом моделировании и других общеизвестных макродисциплинах. Определено, что существующие подходы к методологии исследования инновационных процессов в предпринимательстве доказывают о необходимости их постоянного пересмотра и совершенствования в условиях современности.

Ключевые слова: инновационное предпринимательство, методология, синергетический подход, биуркации, адаптивность, жизненный цикл.

Orlova-Kurilova Olga
PhD in Economic Science, Associate Professor
Luhansk National Agrarian University
Department of management, statistics and economic analysis
Starobilsk

METHODOLOGICAL APPROACHES TO ANALYSIS OF INNOVATION PROCESSES IN ENTREPRENEURSHIP

Introduction. The effectiveness of the innovation process at both global and national or regional levels depends on the successful theoretical grounding and in-depth scientific developments in the field. The theoretical basis of such developments is the search and further use of appropriate methodology for the study of phenomena that trigger innovative development of entrepreneurship and to best describe the cause and effect of trends occurring in the implementation of risky activities. The need to involve a common scientific methodology in the study of innovation processes in entrepreneurship is due to the fact that any innovative idea, innovation or scientific discovery is preceded by a thorough critical evaluation of the content of the main categories, concepts, definitions of the outlined phenomenon. In the process, further revision or authoring of approaches to interpreting existing and developing new theoretical concepts is possible. **The purpose of the article.** The purpose of the article is to determine the feasibility of applying some general scientific approaches in the study of the implementation of innovative processes in entrepreneurship. **Results.** Our problematic loci and the conceptual approaches to their solution emerge as interconnected components that are implemented in a comprehensive way. Being deeply synthesized in the methodology of researching innovative entrepreneurship, they have considerable cognitive and constructive potential from the standpoint of science. **Conclusions.** The above approaches to the methodology of research of innovative processes in entrepreneurship prove the need for their constant review and improvement in the modern times. The analysis of these approaches testifies to the necessity of their complex application, which will allow to scientifically grounded and carefully conduct research of real innovation processes, peculiarities of activity of institutes, as well as to logically and substantively present the main perspective goals, mechanisms, characteristics and regularities of functioning of national innovative entrepreneurship, its concrete historical and evolutionary form.

Keywords: innovative entrepreneurship, methodology, synergistic approach, bifurcations, adaptability, life cycle.

Постановка проблеми та її значення. Сучасна глобальна економіка може бути визначена, як економіка прогресивних знань, що характеризується пануванням швидкозмінних технологічних інновацій, потужною конкуренцією нововведень на споживчому ринку та високою вимогою до професійності працівників і управлінців інноваціями. Ефективність реалізації інноваційного процесу як на глобальному так і на державному або регіональному рівнях залежить від вдалого теоретичного підґрунтя та глибинних наукових розробок у даній сфері. Теоретичною основою таких розробок є пошук та подальше використання доцільної методології дослідження явищ, які запускають інноваційний розвиток підприємництва та у найліпший спосіб описують причинно-наслідкові зв'язки тенденцій, що відбуваються в процесі реалізації ризикованої діяльності.

Для сучасних досліджень інноваційних процесів у підприємстві характерним є використання не лише виборчого дисциплінарного аналізу, але й загальнометодологічного. При застосуванні якого у найбільш розширений спосіб здійснюється визначення сутності та змісту інноваційної діяльності, обґрунтування ролі економічних, суспільних, законодавчих та інших детермінант оновлення інституціонального середовища інноваційного підприємства. Необхідність залучення загальнонаукової методології при дослідженні інноваційних процесів у підприємстві обумовлюється тим, що будь-якій інноваційній ідеї, новациї або науковому відкриттю передують ретельний критично-оціночний аналіз змісту основних категорій, понять, дефініцій окресленого явища. В процесі чого можливий подальший перегляд або авторське оновлення підходів до інтерпретації наявних і розробки нових теоретичних концепцій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. При дослідженні інноваційних процесів у підприємстві підтвердили свою продуктивність низка найбільш розповсюджених методологічних підходів. Основні з яких викладені у працях вчених: І. Гнатенко [1], І. Жучкович [2], І. Кірцнера [3], С. Крючкової [4], І. Кукси [5], О. Лапко [6] тощо. Методологія застосування системного, синергетичного, структурно-функціонального підходів для аналізу інноваційних процесів у підприємстві та виявлення закономірностей їх саморозвитку розкриваються у працях Н. Маматова та А. Маматової [7], В. Осецького [8], І. Павленко [9] тощо.

Проте аналіз наукових праць вчених свідчить, що дослідники зазвичай обмежувалися спробами знайти вирішення проблематики ефективного розвитку інноваційного підприємства тільки з позицій окремої дисциплінарної теорії. Однак, багатоаспектність та складність інноваційних процесів у підприємстві обумовлює необхідність застосування арсеналу загальнонаукових методологічних підходів.

Мета і завдання статті. Метою статті є визначення доцільності застосування окремих загальнонаукових підходів при дослідженні проблематики реалізації інноваційних процесів у підприємстві.

Викладення основного матеріалу та обґрунтування отриманих результатів дослідження. Функціонування інноваційного підприємства відбувається за рахунок реалізації чисельних напрямків господарської діяльності та здійснення низки складних зв'язків з різними соціально-економічними і науковими інституціями. У цьому контексті більшість проблемних питань, пов'язаних з удосконаленням роботи інноваційного підприємства, постають як комплексні міждисциплінарні проблеми. Логічна закономірність, організація і еволюційна природа функціонування інноваційного підприємства доводить те, що воно, як особлива форма ризикованої діяльності, не може розглядатися виключно як проблема економічна.

Використання міждисциплінарного підходу дозволяє здійснити комплексне обґрунтування й розроблення механізмів, стратегій або моделей інноваційних процесів у підприємстві на методологічному, теоретичному й технологічно-практичному рівнях [1; 10; 11]. Значення методологічного рівня дослідження інноваційних процесів ґрунтується на інтеграції закономірностей, функцій, принципів, синергії та доповненні різноманітних підходів і методів наукового пізнання, еволюційної сутності та першоджерел зародження, становлення й утвердження інноваційних ідей у підприємстві. Теоретичний рівень міждисциплінарних досліджень дозволяє вирішити питання дифузії в теорію інноваційного підприємства дефініцій, концепцій, механізмів, моделей, функцій, принципів, методів, онтологічних уявлень залучених з інших наукових секторів або дисциплін, а також конкретизувати доцільності й необхідності їх застосування. Міждисциплінарний підхід до аналізу прикладних проблем інноваційних процесів у підприємстві дозволяє синтезувати теоретичні конструкти з різноманітних наукових напрямів для розробки технологій проектування інноваційної ідеї, її експертизи, реалізації й моніторингу у підприємницькій діяльності.

Пріоритетне значення у загальнонауковій методології при аналізі та удосконаленні функціонування інноваційного підприємства належить системному підходу, з його широким арсеналом методичних засобів, принципів, задач, які ґрунтуються на загальній теорії систем, синергетиці, економічному моделюванні, економічній теорії, політекономії, економічній кібернетиці, економіко-математичному моделюванні та інших загальновідомих макродисциплінах. Обрання нашою державою інноваційного шляху розвитку вимагає формування потужної національної інноваційної системи підприємства, що вимагає включення в методичний інструментарій принципів та методів теорії інноваційних систем, інноватики, новітньої економіки, теорії технологічних укладів тощо.

Системний підхід до створення національної інноваційної системи сприятливої для розвитку інноваційного підприємства ґрунтується на принципах науковості, взаємоузгодженості та цілісності. Принцип науковості передбачає здійснення об'єктивної аналітичної роботи за рахунок зосередження аналітика на наукових закономірностях, високому ступені узагальненості та доведеності висновків або запропонованих пропозицій. Під принципом взаємоузгодженості розуміється моделювання найефективнішого розвитку інноваційного підприємства за рахунок всебічного взаємозв'язку і взаємозалежності між усіма зацікавленими стекхолдерами підприємства, а компонентів і підсистем інноваційного підприємства – в їх системній ієрархії і мережевих структурах. Принцип цілісності передбачає цілісне розуміння інноваційного підприємства, його інституціонального середовища та стейкхолдерів, як єдиного комплексу, який повинен діяти на основі однакової мети, місії, завдань з прагненням до організації мережевих структур, використанням найліпших технологій, формуванням єдиного інформаційно-комунікаційного простору та економічно-правового середовища, що інтегрується державою в межах певного технологічного укладу та інноваційної культури суспільства.

Важливими методологічними імперативами формування національної інноваційної системи інноваційного підприємства є [1; 12; 13]:

прихильність еволюційному розвитку інноваційного підприємства в межах загально визнаної вітчизняної моделі соціально-економічного розвитку;

врахування досвіду високорозвинених країн з ринковою економікою в процесі побудови високоефективного інноваційного підприємництва;

усвідомлення постійно зростаючої світової конкуренції на ринку інноваційних технологій при визначенні вітчизняної підтримки інноваційного підприємництва;

необхідність формування національної системи кадрового забезпечення інноваційного підприємництва, заснованого на високоінтелектуальних, адаптивних та вузькокваліфікованих фахівцях.

Описані вище методологічні імперативи дозволяють найбільш ефективно та всебічно реалізувати системний підхід.

Відповідно до зазначених принципів, інноваційне підприємництво як система складається з впорядкованої множини елементів, об'єднаних спільними взаємодіями і відносинами в єдине ціле. Множинна елементів – це стійка сукупність компонентів або підсистем, з постійно виникаючих між ними відносинами, які утворюють характерну модель структури системи, що задає тренд закономірностям функціонування інноваційного підприємництва, наділяє його властивостями і ментальними характеристиками, які особливо проявляються під час його реагування на зовнішнє середовище.

Таким чином, системний підхід дослідження інноваційного підприємництва – це не лише дослідження окремих фрагментів і аспектів феномену, що аналізується, а розгляд сукупності базових характеристик, що визначають і розкривають його як складно-системний структурований об'єкт, що організований з підсистем (матеріальне виробництво, сфера обігу, сфера фінансів і ін.), компонентів (галузі, підгалузі та ін.), елементів (установи, організації, виробничо-творчі одиниці, суб'єкти господарювання на мікрорівні). При цьому всі ці підсистеми, компоненти, елементи об'єднуються в єдине ціле відповідно взаємопов'язаних принципів, характеру взаємодії (або структури системи), функціонуючих інститутів – не хаотично. Зазначене пояснюється домінуючим в інноваційному підприємстві впливом людського фактору з його надзвичайно складною сукупністю психологічних та соціальних відносин, ментальних цінностей, особистісної психології, персональними мотивами поведінки людей або соціальних груп в законодавчо-правовому окресленому полі даної держави і суспільства, що керують та регулюють процес створення інновацій, дифузій або займаються розробкою ефективної інноваційної політики [4; 14].

Це своєрідний інваріант темпорально-локальної моделі інноваційного підприємництва, що ґрунтується на комплексі фундаментальних властивостей, котрі є складовою загально-національної інноваційної системи. У той же час такий інваріант набуває еволюційно-мінливий і конкретно-історичний характер, розвивається в результаті дифузії або проникнення в соціальне, економічне, ментальне і політичне середовище, що функціонує за системоутворюючими домінантами, принципами, типами економічної системи (ринкового, змішаного або планово-адміністративного характеру). Інноваційне підприємництво характеризується як індивідуально-історична вітчизняна модель з активно функціонуючою інституціональною структурою і механізмом державного регулювання з позицій сучасного і перспективного аспектів.

Визначення головних функцій з позицій теорії системного підходу в загальнонауковій методології відносно різних секторів інноваційного підприємництва реалізується за допомогою структурно-функціонального підходу, ключові імперативи якого полягають в наступному:

інноваційне підприємництво має чисельні соціально-економічні функції, які як дублюються так і різняться відносно національної інноваційної системи;

функції інноваційного підприємництва базуються на чіткій ієрархічній структурно-функціональній диференціації та визначаються на макро-, мезо-, мікрорівнях;

вдалий підхід до організації державно-приватного партнерства заснованого на сільовій взаємодії, забезпечує повну реалізацію функцій покладених на підприємництво;

основні процеси, які відбуваються в інституціональному середовищі інноваційного підприємництва, можуть бути класифіковані за функціональною спрямованістю, мають структурно-функціональне оформлення і зведені до певного числа типів.

У межах дослідження інноваційного підприємництва за допомогою структурно-функціонального підходу його модель – це комплекс об'єднаних компонентів, систем, елементів зі

специфічними взаємовідносинами і функціональними зв'язками стейкхолдерів, що відображають в результаті основний зміст наявних тенденцій інноваційного розвитку вітчизняної економіки. Такий об'єднаний комплекс компонентів, систем та елементів можна охарактеризувати як функціонування різних інститутів, з наявністю в них конкретних стратегічних цілей, принципів, персональних функцій, видів господарської діяльності (при цьому як держава так і ринок обов'язково знаходяться в загальній сукупності інститутів).

Найбільш поширеним у науковому світі є визначення інституту як певного стійкого організаційного комплексу, що має формальні і неформальні зв'язки, норми, принципи, функції, закони, повноваження, правила, які регулюють різноманітні сфери діяльності інноваційного підприємництва, виробничі і невиробничі відносини. Такі відносини організуються в низку ролей та індивідуально-компетентністних статусів за допомогою діючих соціальних, юридичних, технічних і економічних структур (органів державної влади, наукових установ, фінансових організацій та ін.). Інститути виконують своєрідні функції контролю, стимулювання, регулювання, спонукання і примусу [1; 6; 15].

З використанням структурно-функціонального підходу системна модель інноваційного підприємництва може проявлятися у двох аспектах – позитивному і нормативному. У позитивному аспекті – це модель, яка має схематичний опис та пояснення будь-якого явища або процесу, що відбувається в процесі розвитку інноваційного підприємництва або його інституціонального середовища. Опис, аналіз і тенденції розвитку інноваційного підприємництва і властивих йому процесів проводиться в основному з використанням дескриптивних (описових) моделей. У нормативному аспекті – це модельний зразок, який слугує еталоном для відтворення та наслідування іншими учасниками ринку. Нормативні моделі можуть містити в своєму арсеналі прогнози, планування, оптимізаційні процедури та ін.

Філософсько-методологічна рефлексія проблематики інноваційного підприємництва вимагає застосування у загальнонауковій методології синергетичного підходу, який дозволяє визначити евристичні моделі розвитку заснованого на самоорганізації та самовдосконаленні відкритих підприємницьких систем. Синергетика уможливорює інтерпретацію виникнення інновацій у підприємстві в термінах незворотності, випадковості, нерівноваженості, синкретичного переплетення свідомого й несвідомого, спонтанного й керованого, організованого й самоорганізованого, передбачуваного й непередбачуваного [4]. Окрім того, це один з небагатьох підходів, який об'єднує представників різноманітних економічних шкіл з метою створення загальнонаукової картини світу та відходу від вимушеної фрагментарності, яка наявна у даний час.

Змінності в діяльності інноваційного підприємництва, схильність останнього до нестійкості, бифуркацій, флуктуацій та динамічності пояснюють відкритість інноваційної діяльності до зовнішнього середовища, а також вказують на його підвищену здатність змінюватися у стані нерівноваженості, турбулентності, нестабільності.

При динамічних змінах у зовнішньому середовищі складно-організована, багатовимірна система інноваційного підприємництва знаходиться у постійній напрузі внаслідок наявності у її структурі важливих природних внутрішніх протиріч. Такі протиріччя неминуче призводять до порушення стабільності усієї системи, виникнення турбулентності та хаосу й, відповідно, пошуку системою резервів як усередині так і ззовні, для поліпшення свого стану. У такому турбулентному стані підвищуються потреби системи до інновацій, завдяки яким можливо удосконалити її структуру й вивести на новий, більш високий рівень інноваційного розвитку [4; 6].

За рахунок наявної відкритості (дисипативності) інноваційне підприємство може розвиватися за рахунок самоорганізації та мобілізації власних можливостей і потенціалу, що підвищує його стійкість до негативних та руйнівних впливів. Використання синергетичного підходу сприяє розробці гнучких моделей технології реалізації інновацій, здатних адаптуватися до поставлених цілей, наявного потенціалу, людських ресурсів, умов конкретного підприємства, виду його господарської діяльності, мети, стратегії. Такі моделі повинні ґрунтуватися на розумінні інноваційного підприємництва як відкритої системи, що співпрацює з іншими системами, впливає на них, змінює їх, одночасно сприймає впливи цих систем, реагує на них і змінюється сама [8].

Синергія визнає можливість самоудосконалення, оновлення новацій, виявлення прихованих потенційних можливостей та акцентує увагу на значній ролі випадковості, адаптивності, інтуїції,

імпровізації і творчої активності суб'єктів реалізації нововведень. Тільки сприйняття інноваційного підприємництва як гнучкого, здатного до змін феномену уможливило його адаптацію до реальних, часто специфічних, унікальних або несприятливих умов зовнішнього середовища. Інноваційний розвиток підприємства з позицій синергетичного підходу розглядається як нелінійний процес, при якому переломні моменти невизначеності характеризуються біфуркаціями, в межах яких можливі не однібічні, а альтернативно-рівнозначні вектори майбутніх інноваційних трансформацій, завдяки чому розвиток систем втрачає лінійність й має низку нелінійних процесів. У цьому контексті стратегічно доцільним буде вплив на інноваційне підприємництво саме в точці біфуркації. Однак слід враховувати, що в процесі розвитку інноваційного підприємництва існують певні стани атракторності, які характеризуються відносно стабільними періодами, під час котрих можна ефективно здійснити рефлексію інновацій, розрахувати їх результати й спрогнозувати ймовірні шляхи подальших інноваційних змін системи підприємництва. Окрім того, синергетичний підхід передбачає врахування і всіх стейкхолдерів інноваційного процесу як систем, що перебувають у стані самоорганізації та саморозвитку. Вони також здатні до рефлексії і самонавчання, прагнуть до досконалості, обирають власний шлях вибору стратегії індивідуального кар'єрного росту й реалізації особистісних пріоритетів.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Виділенні нами проблемні локуси та концептуальні підходи до їх вирішення постають як взаємопов'язані компоненти, що реалізуються комплексно. Будучи глибиною синтезованими в методології дослідження інноваційного підприємництва, вони володіють значним пізнавальним та конструктивним потенціалом з позицій науковості.

Наведені підходи до методології дослідження інноваційних процесів у підприємстві доводять про необхідність їх постійного перегляду та удосконалення за умов сучасності. Аналіз зазначених підходів свідчить про необхідність їх комплексного застосування, що дозволить науково обгрунтовано і виважено вести дослідження реальних інноваційних процесів, особливостей діяльності інститутів, а також логічно-коректно, змістовно викладати основні перспективні цілі, механізми, характеристики і закономірності функціонування вітчизняного інноваційного підприємництва, з позицій його конкретно-історичної і еволюційної форми.

Джерела та література

1. Гнатенко І.А. Методологічні аспекти розвитку інноваційного підприємництва: теорія та практика: монографія. Харків: СГ НТМ «Новий курс», 2019. 253 с.
2. Жукович І. А. Узагальнення міжнародного та національного досвіду щодо методології обстеження інноваційної діяльності. Статистика України. 2012. № 3. С. 8-14.
3. Кирцнер И. Конкуренция и предпринимательство: пер. с англ. под ред. проф. А.Н. Романова. М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2001. 239 с.
4. Крючкова С.Е. Инновации: Философско-методологический анализ: дис. д-ра филос. наук: 09.00.11. М., 2001. 296 с.
5. Кукса І. Зарубіжний досвід державного регулювання інноваційної діяльності АПК. Актуальні проблеми економіки. 2013. № 11 (149). С. 43-50.
6. Лапка О. Інноваційна діяльність в системі державного регулювання. К.: ІЕП НАНУ, 1992. 254 с.
7. Маматова Н.А., Маматов А.В. Теории инноваций: учеб. пособие. Белгород: ИД «Белгород» НИУ «БелГУ», 2017. 100 с.
8. Осецький В.Л. Інвестиції та інновації: проблеми теорії та практики. К.: ІАЕ УААН, 2003. 413 с.
9. Павленко І.А. Інноваційне підприємництво у трансформаційній економіці України: монографія. К.: КНЕУ, 2007. 248 с.
10. Гнатенко І. Методологічні основи інституціонального аналізу національної системи інноваційного підприємництва. Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2018. № 6 (18). С. 70-74.
11. Орлова-Курилова О. Детермінанти інноваційної діяльності в умовах системної кризи. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2017. № 25 (Ч. 1). С. 186–189.
12. Kuksa I., Orlova-Kurilova O., Hnatenko I. Paragenesis of entrepreneurship and innovation as drivers of the future economy. Collective monograph. Strategic Management: Global Trends and National Peculiarities. Poland: Publishing House "Baltija Publishing", 2019. P. 48-61.

13. Орлова-Курилова О. Сучасні методи оцінювання інноваційного потенціалу. Вісник Хмельницького національного університету. 2018. № 4. С. 143-146.
14. Гнатенко І.А. Підтримка діяльності виробничих малих підприємств: дис. канд. екон. наук: 08.00.04. Луганськ, 2012. 214 с.
15. Куksа І. Організаційно-економічний механізм державного регулювання інноваційної діяльності АПК. Формування ринкових відносин в Україні. 2013. № 10 (149). С. 125-128.

References

1. Hnatenko I.A. (2019). Metodologichni aspekty rozvytku innovacijnogho pidpryjemnyctva: teorija ta praktyka [Methodological aspects of innovative entrepreneurship development: theory and practice]. Monograph. SGh NTM «Novyj kurs». Kharkiv.[in Ukrainian].
2. Zhukovych I.A. (2012). Uzagalnennja mizhnarodnogho ta nacionalnogho dosvidu shhodo metodologhiji obstezhennja innovacijnoji dijajlnosti [Generalization of international and national experience in the methodology of innovation activity survey]. Statystyka Ukrajiny-Statistics of Ukraine 3, 8-14. [in Ukrainian].
3. Kyrцner Y. (2001). Konkurencyja y predprynymateljstvo [Competition and entrepreneurship]. JuNYTY-DANA, Moscov. [in Russian].
4. Krjuchkova S.E. (2001). Ynnovacyy: Fylosofsko-metodologhycheskyj analiz [Innovation: Philosophical and methodological analysis] Diss. Dr. Philosopher. Sciences. Moscov. [in Russian].
5. Kuksa I. (2013). Zarubizhnyj dosvid derzhavnogho reghuljuvannja innovacijnoji dijajlnosti APK [Foreign experience of state regulation of the innovative activity of agroindustrial complex]. Aktualjni problemy ekonomiky - Current problems of the economy 11 (149), 43-50. [in Ukrainian].
6. Lapko O. (1992). Innovacijna dijajlnistj v systemi derzhavnogho reghuljuvannja [Innovative activity in the system of state regulation]. IEP NANU. Kyiv. [in Ukrainian].
7. Mamatova N.A., Mamatov A.V. (2017). Teoryy ynnovacyj: ucheb. Posobyе [Theories of innovation: textbook. allowance]. YD «Belghorod» NYU «BelGhU». Belghorod. Russian. [in Ukrainian].
8. Osecjkyj V.L. (2003). Investyciji ta innovaciji: problemy teoriji ta praktyky [Investment and innovation: problems of theory and practice]. IAE UAAN. Kyiv. [in Ukrainian].
9. Pavlenko I.A. (2007). Innovacijne pidpryjemnyctvo u transformacijnij ekonomici Ukrajiny [Innovative entrepreneurship in the transformation economy of Ukraine]. Monograph. KNEU. Kyiv. [in Ukrainian].
10. Hnatenko I. (2018). Metodologichni osnovy instyucionalnogho analizu nacionalnoji systemy innovacijnogho pidpryjemnyctva [Methodological bases of institutional analysis of the national system of innovative entrepreneurship]. Ekonomichnyj visnyk Zaporizkoho derzhavnoji inzhenernoji akademiji - Economic Bulletin of Zaporizhzhya State Engineering Academy 6 (18), 70-74. [in Ukrainian].
11. Orlova-Kurylova O. (2017). Determinanty innovacijnoji dijajlnosti v umovakh systemnoji kryzy [Determinants of innovation activity in a systemic crisis]. Naukovyj visnyk Khersonskogho derzhavnogho universytetu - Scientific Bulletin of Kherson State University 25 (1), 186–189. [in Ukrainian].
12. Kuksa I., Orlova-Kurilova O., Hnatenko I. (2019) Paragenesis of entrepreneurship and innovation as drivers of the future economy. Collective monograph.Strategic Management: Global Trends and National Peculiarities. Poland: Publishing House “Baltija Publishing”, 48-61. [in Ukrainian].
13. Orlova-Kurylova O. (2018). Suchasni metody ocinjuvannja innovacijnogho potencialu [Modern methods of evaluation of innovative potential]. Visnyk Khmeljnycjkogho nacionalnogho universytetu-Bulletin of Khmelnytsky National University 4, 143-146. [in Ukrainian].
14. Hnatenko I.A. (2012). Pidtrymka dijajlnosti vyrobnychykh malykh pidpryjemstv [Support for the activity of small manufacturing enterprises] Diss. Cand. econom. Sciences. Luhansk. [in Ukrainian].
15. Kuksa I. (2013). Orghanizacijno-ekonomichnyj mekhanizm derzhavnogho reghuljuvannja innovacijnoji dijajlnosti APK [Organizational and economic mechanism of state regulation of agribusiness innovation activity]. Formuvannja rynkovykh vidnosyn v Ukrajini - Formation of market relations in Ukraine 10 (149), 125-128. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 13.01.2020 р.